

Arrest

nr. 291 772 van 12 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van Kochai SHIRZAD, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2006.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 april 2021. Op 13 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 november 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 23 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Jij, [S. K.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, zestien jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het islamitische geloof te belijden. Je bent geboren in Tutu, een dorp in het district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Voor jouw vertrek uit Afghanistan volgde je religieuze lessen in de moskee. Daarnaast deed je ook boodschappen voor jouw familie en je hielp jouw vader wanneer hij werkte op de velden. Jouw beide ouders, twee broers en ene zus wonen op heden nog in het dorp.

Jouw problemen kwamen er omwille van het werk dat jouw maternale en paternale oom deden. Zo was jouw paternale oom de lokale politiecommandant in jouw dorp. Drie maanden voor jouw vertrek uit Afghanistan kwam hij, jouw paternale oom, om het leven bij een bomaanslag. Sindsdien bewegen de taliban zich openlijk in jouw dorp, iets wat ze ervoor niet deden. Eén maand en vijf dagen na het overlijden van jouw paternale oom vond er een huwelijksfeest in het dorp plaats. Hier was jij ook bij aanwezig. Tijdens dit huwelijksfeest vond er een inval van het leger plaats omdat er zich ook taliban onder de gasten bevonden. Jouw maternale oom zat achter deze inval omdat hij een belangrijke functie had in het leger. Bij deze inval kwamen er taliban om het leven en er werden ook taliban gearresteerd. Jij kon gedurende de inval wegvlugten naar huis. De volgende ochtend kwamen er taliban naar jouw huis. Ze klopten op de deur en jouw jongere broer [S.] deed open. De taliban vroegen meteen aan [S.] waar je was. Ze zeiden tegen jouw broer dat je informatie doorgegeven had aan de overheid waardoor de inval plaatsvond en er taliban gestorven en gearresteerd waren. Jouw broer zei dat je niet thuis was en dat je nooit was teruggekeerd de avond van de inval. Daarna gingen de taliban weg. [S.] was onder de indruk van wat hij gezien had. Je moeder zag dat er wat aan de hand was en vroeg wat er gebeurd was. Dan vertelde jouw broer wat de taliban gezegd hadden. Jouw moeder raakte buiten bewustzijn en jullie begonnen allemaal te schreeuwen. Jouw vader zei toen dat je in gevaar was en daarom besloot hij dat je moest vertrekken. Hij regelde een smokkelaar en de volgende dag vertrok je uit Afghanistan.

De taliban komen iedere week of twee weken nog eens langs bij jou thuis om te vragen naar jou. Jouw ouders blijven beweren dat je verdwenen bent sinds de inval op het huwelijksfeest.

Je verliet Afghanistan in de lente, acht maanden voor jouw aankomst in België. Je reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Roemenië naar België waar je op 13 april 2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vrees je gedood te worden door de taliban omdat ze je ervan beschuldigen een spion te zijn. Daarnaast vrees je ook gedood te worden door de taliban omdat je naar een Europees land bent gereisd waardoor ze jou zullen aanzien als een ongelovige.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je een fotokopie van jouw eigen taskara (= Afghaans identiteitsbewijs) en een fotokopie van jouw vader zijn taskara neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze jou aanzien als een spion van de overheid. Daarnaast vrees je ook door de taliban als ongelovige bestempeld te worden. Dit omdat je naar Europa bent gekomen. Er dient echter te worden vastgesteld dat jouw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jou naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je er niet in geslaagd bent om het CGVS te overtuigen van jouw ooms hun werkzaamheden voor de toenmalige overheid. Zo kan je geen enkel document voorleggen ter staving van hun activiteiten (CGVS, p. 4, 5, 10). Daarnaast zijn ook jouw verklaringen ontoereikend om aannemelijk te maken dat jouw beide ooms werkten voor de veiligheidsdiensten (CGVS, p. 7, 14). Zo dient opgemerkt te worden door het Commissariaat-generaal dat jouw verklaringen hieromtrent erg vaag bleven. Veel meer dan vertellen dat je paternale oom, [S. A. K.], een lokaal politiecommandant was in jouw dorp kon je niet. Je weet dat hij een belangrijke functie had en mensen onder zich had maar wat hij precies deed of wat zijn kerntaken waren weet je niet. Nochtans kan verwacht worden dat je dit wel zou weten aangezien [S. A. K.] bij jou thuis inwoonde (CGVS, p. 10). Dat dit erg weinig doorleefd is kan op geen enkele manier ontkend worden.

Daarenboven dient ook vastgesteld te worden dat jouw verklaringen aangaande het werk van jouw paternale oom en de lokale politie in jouw dorp weinig steek houden. Zo blijkt dat de lokale politie in jouw dorp geen veiligheidspost of vestiging had. De leden van de lokale politie gingen in mensen hun gastenkamer zitten en eten (CGVS, p. 10, 13). Er kan echter verwacht worden dat de lokale politie ergens een vaste plek had in of nabij het dorp van waaruit ze aangestuurd konden worden door de commandant. Het is ook weinig aannemelijk dat het de enige taak van de lokale politie was om bij mensen te gaan eten in de gastenkamer. Het is immers volstrekt onduidelijk hoe ze op deze manier het dorp goed konden beschermen. Op dergelijke manier hadden ze namelijk geen enkel zicht op wie het dorp van buitenaf binnenkwam.

Verder is het weinig logisch dat de lokale politie uit jouw dorp in een oogopslag verdween na de dood van [S. A. K.]. Zo kwamen de taliban openlijk naar buiten na jouw oom zijn dood en ze liepen gewoon rond in het dorp (CGVS, p. 7, 14). Deze door jou geschetste gang van zaken valt echter niet te rijmen met de logica. Er kan immers verwacht worden dat er een opvolger zou zijn om de functie van jouw oom in te vullen. Normaliter zou één van de personen die onder hem stond bij de lokale politie zijn plek innemen (CGVS, p. 10). Het is namelijk alom geweten dat bij de lokale politie zitten een risico inhoudt waardoor aangenomen kan worden dat er een hiërarchie is om het voortbestaan ervan te verzekeren. Het weet echter niet te overtuigen dat de volledige aanwezigheid van de lokale politie in jouw dorp van de ene dag op de andere verdween omdat de taliban er in geslaagd waren om de lokale politiecommandant te doden (CGVS, p. 13).

Gelet op het voorgaande kan het CGVS enkel concluderen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jouw paternale oom, [S. A. K.], werkelijk een lokaal politiecommandant was in jouw dorp. Bijgevolg ben je er evenmin in geslaagd om het CGVS te overtuigen van zijn dood op de wijze die jij omschrijft (CGVS, p. 8, 13). Weerom kan je geen enkel bewijs voorleggen om voorgaande vaststelling te weerleggen waardoor jouw verklaringen louter blote beweringen zijn.

De verklaringen aangaande jouw maternale oom, [A. K.], weten evenmin te overtuigen. Zo verklaarde je aanvankelijk, bij DVZ, dat hij ook werkte voor de politie, net zoals jouw paternale oom (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Het mag dan ook ten stelligste verbazen dat je op het CGVS verklaarde dat hij niet voor de politie werkte maar dat hij een belangrijke functie voor het leger had (CGVS, p. 14). Het is echter weinig doorleefd dat je er niet in slaagt om consistent te zijn over het beroep van jouw maternale oom. Temeer dit hetgeen is wat de aanleiding van jouw problemen gevormd heeft.

Jouw verklaringen omtrent de activiteiten van jouw oom en het gebrek aan bewijsstukken laten ook niet toe enig geloof te hechten aan de vermeende activiteiten van jouw maternale oom. Zo kan je niet zeggen wat zijn precieze functie bij het leger was. Je wist enkel te vertellen dat Akbar Khan een soort commandant was die invallen coördineerde en dergelijke meer (CGVS, p. 11). Het hoeft weinig betoog dat het weinig ernstig is dat je zo weinig kan vertellen over de activiteiten van jouw maternale oom. Er kan immers verwacht worden dat je meer kan vertellen over de persoon die de aanleiding gevormd heeft van jouw beweerdde problemen, temeer dit een familielid van je is met zagezegd een hoge functie in het leger. Was het niet van jouw oom zijn inval op het huwelijksfeest, dan ging jij geen problemen gekend hebben (CGVS, p. 12).

De vaststelling dat het CGVS geen geloof kan hechten aan het beweerdde profiel van jouw ooms doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw relaas. Zo blijkt immers dat de problemen die je kent voortvloeien uit het profiel van jouw maternale oom, een vermeend legercommandant.

Tevens zijn jouw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben weinig logisch. Zo mag het vooreerst de nodige verbazing wekken dat de taliban jou er überhaupt van beschuldigden een spion te zijn die verantwoordelijk was voor de inval die plaatsvond op het huwelijksfeest (CGVS, p. 12). Zo was jij op het moment van de feiten slechts veertien jaar oud (CGVS, p. 5, 15). Ook bleek uit jouw verklaringen dat jij nooit contact had met jouw maternale oom in Afghanistan (CGVS, p. 14). Ook houdt het weinig steek dat je op een huwelijksfeest aanwezig zou blijven terwijl je wist dat er een inval zou plaatsvinden. Op deze manier zou je jouw eigen leven gevaar brengen terwijl dit perfect voorkomen kon worden. Zo bleek immers dat er ook gewone niet-taliban gasten gewond raakten

bij de inval (CGVS, p. 14). Dit gedrag, wat niet te rijmen valt met de door jou geschetste situatie, is tevens een indicatie voor de taliban dat jij er niks mee te maken had. Gelet op al het voorgaande zou het logischer zijn mochten de taliban iemand anders verdenken, iemand die er niet aanwezig was of iemand die net verdween van het huwelijksfeest voor de inval plaatsvond.

Daarenboven bleek ook nog eens uit jouw verklaringen dat de taliban geen enkele moeite deden om onopgemerkt aanwezig te zijn op het huwelijksfeest. Zo liepen alle taliban blijkbaar rond met hun wapen op het huwelijksfeest (CGVS, p. 14). Het mag dan ook de nodige verbazing wekken dat de taliban werkelijk dachten dat ze gecompromitteerd waren door een spion.

Ook is het merkwaardig dat de taliban er niet aan dachten om jouw vader te beschuldigen van spionage. Zo was hij immers de broer van degene die de taliban opgeblazen hadden en hij was de schoonbroer van degene die de inval uitgevoerd had (CGVS, p. 7, 10, 11). Jouw vader zou dus een logische keus zijn om te verdenken. Dat jouw vader niet verdacht werd door de taliban omdat hij niet aanwezig was op het huwelijksfeest vanwege zijn verlamming weet niet te overtuigen (CGVS, p. 14, 18). Zo hoefde jouw vader niet perse aanwezig te zijn op het huwelijksfeest om dergelijke informatie door te spelen aan uw maternale oom.

Daarenboven bestaan er ook ernstige twijfels omtrent de beweerde verlamming van jouw vader. Zo mag het ten stelligste verbazen dat je aanvankelijk liet optekenen bij DVZ dat jouw vader landbouwer was (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 15). Zo bleek immers uit jouw verklaringen op het CGVS dat jouw vader drie maanden voor het overlijden van jouw oom verlamd raakte aan zijn onderlijf (CGVS, p. 9). Bijgevolg is het volstrekt onduidelijk waarom je dan nog verklaarde bij DVZ dat hij actief was als landbouwer, dit terwijl hij normaal gezien werkloos was vanwege zijn verlamming. Voorgaande twijfels kan je evenmin weerleggen door middel van een medisch attest. Nochtans kan er vanuit gegaan worden dat dergelijke medische attestatie wel zou bestaan indien hij werkelijk zo een ernstige medische aandoening had (CGVS, p. 13). Wat er ook van zij, het wekt nogmaals het vermoeden dat jij geen klare wijn schenkt.

Dat je verklaart dat het momenteel goed gaat met jouw familie valt evenmin te rijmen met jouw bewering dat je als een verrader beschouwd wordt door de taliban (CGVS, p. 9). De taliban zijn immers niet echt geroemd om hun vergevingsgezindheid, men kan verwachten dat een dergelijke beschuldiging impact zou hebben op jouw andere familieleden, quod non. Temeer de taliban evenzeer dienen te beseffen dat een veertienjarige, die zijn dorp nog nooit verlaten had (CGVS, p. 5-6), niet op eigen houtje zijn vertrek geregeld zal hebben.

Verder raakt het kant noch wal dat de taliban één keer per twee weken langskomen bij jou thuis om te vragen naar jou. Dit telkens om te vernemen dat je verdwenen bent sinds de inval op het huwelijksfeest (CGVS, p. 16). We zijn nochtans al meer dan twee jaar verder (CGVS, p. 5, 7, 15). Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat de taliban werkelijk zo naïef zijn om werkelijk te denken dat jij daar plots weer zal staan en overhandigd zal worden aan hen wanneer ze langskomen. Ook voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van jouw verklaringen verder op de helling.

Ook jouw verklaringen aangaande het gedrag dat jouw familie stelde valt niet te rijmen met de door jou geschetste situatie. Zo mag het de nodige verbazing wekken dat er geen hulp gezocht werd voordat je Afghanistan verliet (CGVS, p. 15). Er kan nochtans op zijn minst verwacht worden dat jouw vader contact genomen zou hebben met jou maternale oom om het probleem te bespreken. Hij was immers degene die verantwoordelijk was voor jouw probleem. Daarom zou het niet onlogisch zijn mocht jouw maternale oom jou proberen te helpen. Het mag echter vreemd heten dat je niet weet of jouw vader al dan niet contact genomen heeft met jouw maternale oom (CGVS, p. 16). Nochtans beweer je wel dat jouw maternale oom het te druk had met zijn eigen functie waardoor hij jou, naast zijn eigen verantwoordelijkheden, niet kon beschermen. Het houdt geen steek dat je dit kan weten terwijl eigenlijk geen contact genomen werd met jouw oom.

Verder dient opgemerkt te worden dat je er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat de taliban je zullen vervolgen vanwege jouw verblijf in Europa. Zo stel je dat de taliban iedereen die in Europa verblijft beschouwt als een ongelovige. Je werd gevraagd waarop deze stelling van jou gebaseerd is. Je sloeg er echter niet in om deze bewering van jou in concreto aannemelijk te maken. Zo stelde je simpelweg dat alle moslims die naar Europa komen ervan beschuldigd worden zich schuldig gemaakt te hebben aan het drinken van alcohol en het hebben van onwettige seksuele betrekkingen. De straf hiervoor is de dood waardoor je dit ook zal krijgen als je teruggaat (CGVS, p. 17).

De opmerking van jouw advocaat aan het eind van het persoonlijk onderhoud is evenmin bij machte om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Zo stelt jouw advocaat dat je hier op jonge leeftijd bent aangekomen en ondertussen al meer dan één jaar in België verblijft. Hierdoor zou je beïnvloed zijn door de gewoontes en gedragingen van hier, zaken die niet verenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan. Ook zou je niet op de hoogte zijn van de regels die werden opgelegd door de taliban waardoor het er gevaarlijk zou zijn voor jou (CGVS, p. 18). Er dient echter opgemerkt te worden door het CGVS dat je maar liefst veertien jaar in Afghanistan woonde en er deelnam

aan het maatschappelijk leven. Zo deed je boodschappen voor jouw gezin, je hielp jouw vader op de velden en je ging zelfs als enige van jouw familie naar een huwelijksfeest (CGVS, p. 5, 6, 14). Daarnaast ging je ook al sinds jouw zeven jaar naar de madrassa in Afghanistan waardoor aangenomen kan worden dat je een voorbeeldig moslim bent (CGVS, p. 8). Dat je jou niet zal kunnen aanpassen aan de opgelegde regels van de taliban weet bijgevolg niet te overtuigen. Zo zijn de opgelegde regels voor Afghaanse mannen zeer beperkt en ook blijkt uit jouw verklaringen dat jouw dorp reeds onder controle van de taliban stond voor jouw vertrek (CGVS, p. 7, 16). Uit jouw verklaringen blijkt niet dat dit voordien problemen opleverde waardoor evenmin aangenomen kan worden dat dit op heden problemen zou veroorzaken.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De vaststelling dat je over jouw rechtstreekse vluchtaanleiding en de profielen van jouw ooms incoherente, vage, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van jouw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan jouw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door jou neergelegde documenten zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is jouw taskara slechts een indicatie van jouw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De taskara van jouw vader staat volledig los van de door jou beweerde vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/ easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden

ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM

worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze op zeer jonge leeftijd België binnenkwam als niet-begeleide minderjarige. Intussen is ze zeventien jaar oud. Er werden bijzondere procedurele noden aan haar toegekend omwille van haar minderjarigheid. De bijzondere maatregelen die genomen werden om tegemoet te komen aan haar jeugdige leeftijd en maturiteit blijken echter onvoldoende. Het louter aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen kan immers niet volstaan. Het was *in casu* van belang om rekening te houden met het gegeven dat ze aankwam toen ze ongeveer vijftien jaar oud was en dat ze aldus nog jong (ongeveer 14 jaar) was op het moment dat haar problemen zich voordeden. *Quod non*. Ze was een kind. Het is niet meer dan normaal dat ze onder deze omstandigheden niet op de hoogte was van de manier van werken van de lokale politie noch van de precieze taken, functies en titels van haar oom. Ze ziet niet in hoe er met haar jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbare mentale toestand rekening werd gehouden bij het beoordelen van haar relaas.

2.3. In haar verzoekschrift beklemtoont de verzoekende partij dat haar ooms voornamelijk op hun werk verbleven, en slechts af en toe naar het dorp terugkeerden. Daar komt nog bij dat het in Afghanistan sowieso al niet gebruikelijk is om oudere familieleden te ondervragen over hun jobs, laat staan wanneer het ooms betreft in plaats van vaders of broers. Ze vertelde alles wat ze redelijkerwijs kon weten. Voorts wijst ze er opnieuw dat ze jong was toen ze nog in Afghanistan woonde. Het is mogelijk dat de politie wel een controlepost had in de buurt, maar dat ze deze nog nooit zag. Ze verliet het dorp immers nauwelijks. Wat ze wel zag, was dat de lokale politie vaak at in de huizen van de dorpelingen. Ze wilde tijdens het persoonlijk onderhoud niet speculeren over het bestaan van een eventuele veiligheidspost, aangezien haar gewezen werd op het belang van eerlijke verklaringen af te leggen. Daarom vertelde ze alleen over hetgeen ze zelf waarnam.

De verzoekende partij stelt dat de lokale politie een grote nederlaag moest verwerken na de dood van haar oom. De taliban maakten gebruik van de chaos die er heerste na het verlies van de commandant om aan macht in te winnen in het dorp. Ze stelt dat ze in de eerste instantie niet zeker was of haar maternale oom bij het leger dan wel de politie werkte. Haar maternale oom was nagenoeg nooit thuis en wanneer hij naar het dorp kwam dan droeg hij geen uniform. Het was nadat ze opnieuw contact opnam met haar familie en vragen kon stellen dat ze wist dat haar oom bij het leger werkte. Ze deed opnieuw haar best om alles te vertellen wat ze wist maar ze geeft toe dat ze niet op de hoogte was van de dagdagelijkse activiteiten, noch de officiële titel van haar oom. Ze benadrukt overigens dat ze in Afghanistan geen contact had met haar maternale oom. Ze weet ook niet in hoeverre ze over meer informatie had kunnen beschikken.

Tevens zouden haar verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban gesteld zouden hebben weinig logisch zijn. Haar vader is verlamd en kan het huis niet meer verlaten. Ze was daarom *de facto* de verantwoordelijke van haar gezin. Aangezien haar gezin de link was tussen haar paternale en maternale oom, werden zij verantwoordelijk geacht door de taliban. Aangezien haar vader verlamd op zijn bed lag bleef alleen zij over. Ze was maar veertien jaar oud en ze werd door de taliban verantwoordelijk geacht. Ze is overigens van mening dat de taliban in feite wel haar vader verdachten maar dat ze zich gelet op de handicap van haar vader tot de volgende in lijn, zijnde haarzelf, wendden. Ze kan niet begrijpen waarom de commissaris-generaal er in de beslissing vanuit gaat dat ze op de hoogte was van de inval. Dit kan immers niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. De taliban waren openlijk aanwezig in haar dorp en het was dan ook normaal dat zij ook aanwezig waren op het huwelijksfeest. Ze wenst nog toe te voegen dat het bevreemdend geweest zou zijn indien niemand van haar gezin naar het huwelijksfeest ging. Ze moest daarom, als *de facto*, hoofd van haar gezin naar het feest gaan.

Wat betreft haar verklaringen dat haar vader werkte als landbouwer, verduidelijkt ze dat haar vader op het moment inderdaad niet meer werkzaam was als landbouwer. Ze had niet begrepen dat de vraag polste naar de actuele werkzaamheden van haar vader. Haar vader was altijd landbouwer geweest. Indien hij niet verlamd was geraakt, dan zou hij nog steeds een landbouwer zijn. Het moge duidelijk zijn dat ze zichzelf niet tegensprak maar slechts de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) anders interpreteerde. Haar broers zijn overigens nog jonger. Zo is S. ongeveer 13 jaar en M. 8 jaar. Ze vreest voor haar broers naarmate zij ook ouder worden. Ze stelde dat de taliban bij benadering om de twee weken langskomen om naar hem te vragen. Dit is slechts een schatting. Ze is er overigens van overtuigd dat de taliban blijven langskomen om haar gezin te intimideren om hen eraan te herinneren dat ze hen nog niet vergeten zijn. Ze had in Afghanistan geen contact met haar maternale oom. Ze kende hem nauwelijks. Haar oom had zijn eigen gezin, en vreesde reeds voor hun veiligheid. Ze ziet niet in wat haar oom voor haar had kunnen doen. Haar familie deed wat ze dachten dat het beste voor haar zou zijn.

2.4. Ze stelt verder dat de commissaris-generaal *in casu* verder ook naliert om haar situatie na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren. Dit druist volgens haar in tegen een arrest van de Raad waarna ze hiernaar verwijst. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten waarmee ze wil aantonen dat Afghanen die enige tijd in het Westen hebben verbleven en hierdoor verwesterd zijn, een risico lopen op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de commissaris-generaal slechts naar één rapport (dat bovendien niet uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij geheel voorbij aan het onderzoek dat hierover werd gedaan. De commissaris-generaal ging aldus over toch een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport, en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kan worden, dient erop gewezen dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de commissaris-generaal aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar hij zijn informatie vandaan haalt, en dat de conclusie die hij trekt indruist tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten. Ze brengt naar voor dat ze intussen een heel andere kledingstijl en geen lange baard meer heeft en graag naar muziek luistert. De reis en haar verblijf in Europa, en meer bepaald haar verblijf in België sinds ongeveer twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op haar, onder meer door haar scholing in België. Ze kwam op jonge leeftijd aan in België op amper 15-jarige leeftijd. Ze leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Ze acht het onmogelijk om haar te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Haar vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd is dan ook reëel en niet louter hypothetisch. Ze legt uit dat ze het gevoel heeft in België uitgegroeid te zijn tot een jongeman. Ze kwam op zeer jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen. Ze meent dat met dit element moet rekening worden gehouden volgens twee recente arresten van de Raad. Ze gaat regelmatig naar school, is goed geïntegreerd en leert de taal. Ze is niet bekend met de in Afghanistan geldende waarden en normen. Ze betoogt zich gebruiken en gewoonten eigen te hebben gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor haar zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hun vragen te stellen en hun mening te waarderen. Zowel haar advocate en sociaal assistente zijn bijvoorbeeld vrouwen. Het zijn vrouwen die in haar leven de belangrijkste posities waarnemen. Indien ze, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan moet terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou haar leven onmiddellijk in gevaar zijn. Ze is niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Ze stelt dat dit zeer gevaarlijk is aangezien de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.

2.5. Ze is, gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie, van oordeel dat ze aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat ze bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Ze wil verder nog wijzen op de volgende elementen: het feit dat ze reeds twee jaar in België doorbracht, de jonge leeftijd waarop ze in België aankwam, haar integratie door haar scholing in België waardoor ze zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan, het gegeven dat ze een maternale en paternale oom heeft die werkzaam waren voor de voormalige overheid, haar herkomst uit de provincie Nangarhar en het risico dat ze onder de aandacht van de taliban kan komen

hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap daar ze al lang genoeg uit het land is geweest om te verwesteren of minstens als verwesterd beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ze niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze fel veranderd zijn sinds haar vertrek. Er is volgens haar geen *margin of error* en de taliban straffen elke overtreding zwaar af, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen en die de regels overtreden.

2.6. De verzoekende partij citeert uit en verwijst naar een rapport waarmee ze wil aantonen dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen over Afghaanse verzoekers om internationale bescherming te nemen omdat er een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen. Ze voert vervolgens aan dat het niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor haar familie. Enerzijds is het voor Afghaanse families moeilijk om hierover te praten. Haar ouders willen vermijden dat ze zich zorgen maakt om hen. Anderzijds verloopt het contact tussen haar en haar familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de taliban. Er is weinig verbinding, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben.

2.7. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten en nieuwsartikels die een beeld moeten schetsen van de gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening, werkgelegenheid en de humanitaire situatie in Afghanistan. Ze besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

2.8. Hierna verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende rapporten en nieuwsartikelen die informatie bevatten over de veiligheidssituatie in Afghanistan en het gevoerde beleid van de taliban. Ze stelt dat er in haar hoofd verschillende persoonlijke omstandigheden spelen. Ze stelt dat het niet wordt bestreden dat ze een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft. Deze persoonlijke omstandigheden versterken het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade.

2.9. De verzoekende partij citeert tenslotte rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Ze stelt dat het EHRM hiermee verduidelijkt dat wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling en dus van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

2.10. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal van 23 december 2022 te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.11. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- Nansen, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, oktober 2021;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *“UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”*, februari 2022;
- UNOCHA, *“Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights”*, 8 februari 2022;
- OHCHR, *“Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan”*, 7 maart 2022;
- World Food Programme (WFP), *“‘Our presence is hope’: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan”*, 25 januari 2022;
- United Nations, *“Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan”*, 15 maart 2022;
- U.K. Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”*, februari 2022;
- U.K. Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation”*, februari 2022;
- France 24, *“Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter”*, 8 november 2021;

- U.K. Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation", februari 2022;
- La Libre, "Les Afghans aussi méritent notre aide", 23 maart 2022;
- OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »", 26 maart 2021;
- Hasth-e-Subh Daily, "U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province", 8 april 2022;
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, "Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS", 25 april 2022;
- NANSEN Note 2 – 22, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers", 23 juni 2022;
- 11.11.11 en UPINION, "Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul", 11 augustus 2022.

2.12. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, "Afghanistan – machtsovername door de taliban", 4 april 2022;
- Human Rights Watch, "Afghanistan": Events of 2021;
- WeWorld, Flash Update #01: "Women and Girls in Afghanistan – May 2022", 12 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report", januari 2022;
- UNHCR, "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan", februari 2022;
- World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, "Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook", 2022;
- UN News, "Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever", 11 januari 2022;
- The Washington Post, "Despite humanitarian aid, life in Afghanistan is reaching a new low", 5 oktober 2022;
- ONU Info, "Afghanistan : un bond de 9 millions de personnes souffrant de faim aiguë en 8 mois – ONU", 15 maart 2022;
- France 24, "En Afghanistan, "certains vendent déjà leurs enfants pour nourrir leur famille"", 31 maart 2022;
- NPR, "Parents selling children shows desperation in Afghanistan", 31 december 2021;
- Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis", 17 maart 2022;
- European Commission, "Afghanistan: Acute Food Insecurity Situation for March - May 2022 and Projection for June - November 2022", 12 mei 2022;
- OCHA, "Afghanistan: Flash Floods - May 2022 (status: ongoing)", 10 mei 2022;
- VN Veiligheidsraad, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security – Report of the Secretary-General", 14 september 2022;
- Reliefweb (RW), Afghanistan: "Flash Floods in the Eastern Region - Kunar, Laghman, Nangarhar & Nuristan Provinces (As of 28 June 2022)", 29 juni 2022;
- Global Times, "Flash floods kill 5, injure 10 in Afghanistan's eastern Nangarhar", 26 juli 2022;
- EHRM nr. 8319/07 and 11449/07, 28 juni 2011, "Sufi and Elmi v. United Kingdom";
- Reliefweb (RW), "Afghanistan: Earthquake - Jun 2022", status: ongoing;
- The Washington Post, "Taliban struggles to respond to earthquake amid international isolation", 24 juni 2022;
- ERCC – "Emergency Response Coordination Centre, ECHO Daily Flash", 6 september 2022;
- QNA, "Six Dead, Nine Injured as Earthquake Hits Nangarhar, Eastern Afghanistan", 5 september 2022;
- Reuters, "Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency", 14 december 2021;
- Jurist, "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches", 13 maart 2022;
- Foreign Policy, "The Taliban Are Abusing Western Aid", 30 december 2022;
- UNOCHA, "Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)", 11 januari 2022;
- Le Point, "Afghanistan: entre talibans et EI, peur sur la ville à Jalalabad", 21 januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report", januari 2022;
- ASYLOS, "Afghanistan: COI Repository", 6 april 2022;
- European Parliament – Delegations, "Statement of 20 April 2022 on deadly attack on a boys' school in Kabul's Hazara Shia district", 20 april 2022;
- UK Home Office, "Country Policy and Information Note - Afghanistan: Security situation", April 2022;
- The Diplomat, "As the World Looks Away, Violence Is on the Rise Again in Afghanistan", 11 mei 2022;
- ACLED and APW, "Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan", April 2022;

- ACLED, "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (26 November – 2 December)*", 7 december 2022;
- ACLED, "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (19-25 November)*", 30 november 2022;
- STIMSON, "*Afghanistan Under the Taliban: Findings on the Current Situation*", 20 oktober 2022;
- UNAMA, "*UN releases report on human rights in Afghanistan since the Taliban takeover*", 20 juli 2022;
- International Crisis Group, "*Afghanistan's Security Challenges under the Taliban (Asia Report N°326)*", 12 augustus 2022;
- VOA News, "*Taliban: Anti-Terror Raids Kill 11 Islamic State Group Militants*", 5 januari 2023;
- VN Veiligheidsraad, "*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security – Report of the Secretary-General*", 14 september 2022;
- USDOS, "*Communiqué of the Special Representatives and Envoys for Afghanistan*", 8 april 2022;
- Human Rights Watch, Afghanistan: "*Taliban Execute, 'Disappear' Alleged Militants*", 7 juli 2022;
- ACLED, "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (11 June – 17 June 2022)*", 23 juni 2022;
- ACLED, "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (17 – 23 September 2022)*", 29 september 2022;
- DW, "*Afghanistan sees return of brutal punishments under Taliban*", 29 november 2022;
- Le Temps, "*En Afghanistan, les premiers coups de fouet sont tombés*", 23 november 2022;
- UN News, "*Afghanistan: First public execution since Taliban takeover, 'deeply disturbing' says UN rights office*", 7 december 2022;
- DW, "*Afghanistan: Taliban return to violent ways*", 7 december 2022.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 13 april 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. In het verzoekschrift wordt geopperd dat geen rekening werd gehouden met haar zeer kwetsbaar profiel.

6.2. In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat haar, om hier op passende wijze op te reageren, in het kader van de behandeling van zijn verzoek steunmaatregelen werden verleend.

6.3. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.
3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395)

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout

Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (artikel 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

Waar de verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure tot internationale bescherming. Ook werd de verzoekende partij op 23 november 2022 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van de verzoekende partij. Voorts blijkt noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van de verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met haar persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer heel wat gesloten en herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die de verzoekende partij toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen. De vragen die de protection officer stelde waren ook kort en er werd een pauze gehouden. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en haar voogd en advocaat waren aanwezig. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij het gehoor kon volgen, de haar gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden, zoals zij ook zelf beaamde op het einde van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakte haar advocaat of voogd melding dat van de verzoekende partij in het kader van dit onderhoud, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van de verzoekende partij en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met haar jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van de verzoekende partij en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier, zoals ook blijkt uit hetgeen wat volgt.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest de verzoekende partij de taliban, daar ze uit Afghanistan gevlucht is omdat ze haar aanzagen als spion voor de Afghaanse overheid. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): een fotokopie van haar taskara en van de taskara van haar vader.

De fotokopieën van de taskara van de verzoekende partij en van haar vader kunnen enkel het bewijs leveren van de identiteit en herkomst van de verzoekende partij en haar vader. Deze worden echter niet betwist en houden geen rechtstreeks verband met de door de haar voorgehouden vluchtmotieven. Aldus volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk dat ze door de taliban als spion zou worden aanzien, aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- ze er niet in slaagt te overtuigen dat haar ooms werkzaam waren voor de toenmalige Afghaanse overheid daar (i) ze geen enkele document kan voorleggen ter staving van hun activiteiten en (ii) haar verklaringen omtrent hun werkzaamheden erg vaag blijven;
- ze niet aannemelijk kan maken dat haar paternale oom een lokale politiecommandant was in haar dorp omdat (i) uit haar verklaringen blijkt dat de lokale politie in haar dorp geen veiligheidspost of vesting had, (ii) het weinig aannemelijk is dat hun enige taak was om te gaan eten bij mensen in de gastenkamer, (iii) het weinig logisch is dat de lokale politie in een oogopslag verdween uit haar dorp na de dood van haar paternale oom en (iv) ze geen enkel bewijs kan voorleggen van de tewerkstelling van haar paternale oom waardoor haar verklaringen blote beweringen zijn;
- haar verklaringen omtrent de tewerkstelling van haar maternale oom niet kunnen overtuigen aangezien (i) ze op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaart dat hij voor de politie werkt maar ze tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat hij een belangrijke functie in het leger had en (ii) ze niet kan zeggen wat zijn precieze functie was en dit weinig ernstig is daar haar maternale oom de aanleiding vormde voor haar vermeende problemen;
- het de nodige verbazing wekt dat de taliban haar beschuldigen van een spion te zijn daar (i) ze op dat moment nog maar 14 jaar was, (ii) ze nooit contact had met haar maternale oom, (iii) het weinig steek houdt dat ze op het huwelijksfeest aanwezig zou blijven terwijl ze wist dat er een inval zou plaatsvinden, (iv) het merkwaardig is dat de taliban er niet aan dachten om haar vader te beschuldigen van spionage aangezien hij de schoonbroer was van diegene die de inval had uitgevoerd;
- het de nodige verbazing wekt dat de taliban dachten dat ze verraden waren door een spion nu ze geen enkele moeite deden om onopgemerkt aanwezig te zijn op het huwelijksfeest daar ze met hun wapens rondliepen;
- er ernstige twijfels zijn omtrent de verlamming van haar vader omdat (i) ze liet optekenen dat haar vader landbouwer was maar hij op het moment van haar vertrek al verlamd was, (ii) hij dus eigenlijk werkloos was en (iii) dat ze deze verlamming niet kan staven met enig medisch document;
- haar verklaringen dat het goed gaat met haar familie niet te rijmen valt met haar bewering dat ze als een verrader beschouwd wordt door de taliban aangezien men kan verwachten dat een dergelijke beschuldiging impact zou hebben op haar andere familieleden;
- het kant noch wal raakt dat de taliban om de twee weken langskomen om naar haar te vragen nu ze toch al twee jaar uit Afghanistan verdwenen is en het werkelijk naïef zou zijn van de taliban om te denken dat ze plots terug zou zijn en
- haar bewering dat haar maternale oom haar niet kan beschermen omdat hij het te druk had met zijn eigen functie en verantwoordelijkheden geen steek houdt aangezien ze verklaart geen contact met haar maternale oom te hebben gehad.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich met haar betoog beperkt tot het volharden in haar relaas, het uiten van theoretische beschouwingen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het poneren van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de in dit verband gemaakte pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of het in de Afghaanse cultuur al dan niet gebruikelijk is om de familieleden te ondervragen over hun jobs, kan er niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij enerzijds verklaard heeft dat haar paternale oom die hoofd zou zijn geweest van de lokale politie in haar dorp bij haar thuis inwoonde (NPO, p10), en aldus kan er redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat ze meer weet te vertellen over haar oom dan dat hij voor de politie werkte. Anderzijds kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij zich inzet om zo veel mogelijk informatie te verkrijgen met betrekking tot haar vluchtrelaas en zo veel mogelijk informatie geeft aan de instanties om haar verzoek om internationale bescherming te onderbouwen. *In casu* blijkt dat de verzoekende partij in contact staat met haar ouders die zich nog steeds in Afghanistan bevinden (NPO, p. 9). Er kan dus van haar worden verwacht dat ze aan haar ouders meer informatie zou gevraagd hebben over de tewerkstelling en functie van haar maternale oom in het nationale leger van Afghanistan en deze naar voor zou brengen in haar verzoekschrift. Te meer daar zij voorhoudt omwille van het profiel van haar maternale oom uit Afghanistan gevlucht te zijn. De verzoekende partij laat dit echter volledig na.

Tevens blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij letterlijk stelt dat de lokale politie geen vestiging of veiligheidspost hadden in haar dorp. Zo stelt ze *"Heel het dorp werd gecontroleerd door de lokale politie en mijn paternale oom was het hoofd van de lokale politie en ze kwamen bij mensen in de gastenkamer zitten, eten maar ze hadden geen veiligheidspost of vestiging ofzo"* (NPO, p. 10) en *"Na het overlijden van mijn oom hebben de taliban alles overgenomen maar daarvoor, toen mijn oom nog leefde kwamen ze samen in de gastverblijven bij mensen maar ze hadden geen vestiging of veiligheidspost ofzo. Dat niet"* (NPO, p.13). Door eenvoudig te stellen in het verzoekschrift dat het eventueel wel mogelijk is dat er een controlepost was in de buurt maar dat ze deze nooit zag, spreekt ze haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tegen en slaagt ze er evenmin in om de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar paternale oom het hoofd was van de lokale politie van het dorp, dat hij verschillende mensen onder zich had en dat deze lokale politieagenten gewapend waren (NPO, p.10 en 13). Ze maakt nergens tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal melding dat er grote chaos was na het overlijden van haar paternale oom of hoe de taliban de macht hebben overgenomen in haar dorp nadat haar paternale oom was omgekomen door een bomaanslag door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te stellen dat de taliban gebruik maakten van de chaos die er heerste na het overlijden van haar paternale oom om de macht te krijgen in het dorp. Met een dergelijk simplistisch verweer slaagt ze er niet om de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te weerleggen waarin hij stelt dat het weinig logisch is dat de lokale politie verdween uit haar dorp na de dood van haar paternale oom: *"Verder is het weinig logisch dat de lokale politie uit jouw dorp in een oogopslag verdween na de dood van [S. A. K.]. Zo kwamen de taliban openlijk naar buiten na jouw oom zijn dood en ze liepen gewoon rond in het dorp (CGVS, p. 7, 14). Deze door jou geschetste gang van zaken valt echter niet te rijmen met de logica. Er kan immers verwacht worden dat er een opvolger zou zijn om de functie van jouw oom in te vullen. Normaliter zou één van de personen die onder hem stond bij de lokale politie zijn plek innemen (CGVS, p. 10). Het is namelijk alom geweten dat bij de lokale politie zitten een risico inhoudt waardoor aangenomen kan worden dat er een hiërarchie is om het voortbestaan ervan te verzekeren. Het weet echter niet te overtuigen dat de volledige aanwezigheid van de lokale politie in jouw dorp van de ene dag op de andere verdween omdat de taliban er in geslaagd waren om de lokale politiecommandant te doden (CGVS, p. 13)."*

Door in het verzoekschrift te herhalen dat haar vader verlamd was en niet meer werkzaam was als landbouwer doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat *"Daarenboven bestaan er ook ernstige twijfels omtrent de beweerde verlamming van jouw vader. Zo mag het ten stelligste verbazen dat je aanvankelijk liet optekenen bij DVZ dat jouw vader*

landbouwer was (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 15). Zo bleek immers uit jouw verklaringen op het CGVS dat jouw vader drie maanden voor het overlijden van jouw oom verlamd raakte aan zijn onderlijf (CGVS, p. 9). Bijgevolg is het volstrekt onduidelijk waarom je dan nog verklaarde bij DVZ dat hij actief was als landbouwer, dit terwijl hij normaal gezien werkloos was vanwege zijn verlamming."

Daar hierboven werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verlamming van de vader van de verzoekende partij, kan ze dit element ook niet nuttig aanhalen om aan te tonen dat ze, door de verlamming van haar vader, als verantwoordelijke zou worden gezien door de taliban. Bovendien kan ze hiermee de motivering van de commissaris-generaal niet weerleggen wanneer die stelt dat *"Ook is het merkwaardig dat de taliban er niet aan dachten om jouw vader te beschuldigen van spionage. Zo was hij immers de broer van degene die de taliban opgeblazen hadden en hij was de schoonbroer van degene die de inval uitgevoerd had (CGVS, p. 7, 10, 11). Jouw vader zou dus een logische keus zijn om te verdenken. Dat jouw vader niet verdacht werd door de taliban omdat hij niet aanwezig was op het huwelijksfeest vanwege zijn verlamming weet niet te overtuigen (CGVS, p. 14, 18). Zo hoefde jouw vader niet perse aanwezig te zijn op het huwelijksfeest om dergelijke informatie door te spelen aan uw maternale oom."* Daarenboven kan er geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat *"je verklaart dat het momenteel goed gaat met jouw familie valt evenmin te rijmen met jouw bewering dat je als een verrader beschouwd wordt door de taliban (CGVS, p. 9). De taliban zijn immers niet echt geroemd om hun vergevingsgezindheid, men kan verwachten dat een dergelijke beschuldiging impact zou hebben op jouw andere familieleden, quod non. Temeer de taliban evenzeer dienen te beseffen dat een veertienjarige, die zijn dorp nog nooit verlaten had (CGVS, p. 5-6), niet op eigen houtje zijn vertrek geregeld zal hebben. Verder raakt het kant noch wal dat de taliban één keer per twee weken langskomen bij jou thuis om te vragen naar jou. Dit telkens om te vernemen dat je verdwenen bent sinds de inval op het huwelijksfeest (CGVS, p. 16). We zijn nochtans al meer dan twee jaar verder (CGVS, p. 5, 7, 15). Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat de taliban werkelijk zo naïef zijn om werkelijk te denken dat jij daar plots weer zal staan en overhandigd zal worden aan hen wanneer ze langskomen. Ook voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van jouw verklaringen verder op de helling."*

Verder baseert de verzoekende partij zich in het verzoekschrift op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt dat indien de verzoekende partij de taliban zou verraden hebben, ze op de hoogte zou zijn geweest van de inval. Het zou, in dat geval, eigenaardig zijn dat ze op het huwelijksfeest aanwezig was gelet op de mogelijke risico's die een dergelijke inval zouden kunnen meebrengen. Daar de verzoekende partij wel aanwezig was op het huwelijksfeest, kan worden afgeleid dat ze niet op de hoogte was van de inval. Dit zou een indicatie voor de taliban moeten zijn dat ze niet betrokken was bij de inval en dus niet de spion kon zijn. De commissaris-generaal stelt dat het logischer zou zijn als iemand anders dan de verzoekende partij door de taliban zou worden verdacht van spionage. De commissaris-generaal stelt echter in geen geval dat de verzoekende partij op de hoogte zou zijn van de inval van het nationale leger onder leiding van haar maternale oom.

Door in het verzoekschrift haar eerder afgelegde verklaringen van het persoonlijk onderhoud te herhalen slaagt ze er niet de motivering van de commissaris-generaal over het langskomen van de taliban bij haar familie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Dat de verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze niet inziet wat haar oom voor haar had kunnen doen, gaat ze voorbij aan de primaire vaststelling van de commissaris-generaal hierover. De commissaris-generaal is van mening dat er kan verwacht worden dat haar ouders contact zouden zoeken met haar maternale oom. Haar oom is volgens haar verklaringen immers een commandant bij het nationale leger en de hoofdreden van haar vlucht uit Afghanistan. Ze kan deze vaststelling in de bestreden beslissing, waarom er geen contact gezocht werd met haar maternale oom, met een dergelijk verweer dus niet weerleggen.

Verder laat zij de overige motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing volledig ongemoeid. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten. Dat de verzoekende partij een jeugdige leeftijd heeft en zich hierdoor in een kwetsbare mentale toestand kan

bevinden ontslaat haar niet van de verplichting om eerlijke, coherente en juiste verklaringen af te leggen over haar vluchtrelaas tegenover de asiendiensten. De verzoekende partij slaagt er echter niet in dit te doen. In dit opzicht is het dan ook niet duidelijk in welk opzicht de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden zoals haar jonge leeftijd bij het beoordelen van haar vluchtrelaas.

7.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.3.3. De verzoekende partij stelt verder in het verzoekschrift dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze (i) een andere kledingstijl heeft, (ii) geen lange baard heeft, (iii) naar muziek luistert, (iv) gedurende twee jaar in België verblijft, (v) school heeft gelopen in België, (vi) goed geïntegreerd is en de taal leert.

7.3.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.3.5. In deze stand van zaken maakt de verzoekende partij nergens aannemelijk maakt dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door louter erop te wijzen dat ze zich al meer dan twee jaar in België bevindt, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Ze komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Ze betoogt immers enkel dat ze goed geïntegreerd is, een andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, graag naar muziek luistert en school heeft

gelopen in België. Dit zijn echter louter blote beweringen die door niets worden ondersteund in het administratief dossier. De verzoekende partij laat volledig na deze stellingen te onderbouwen en slaagt er aldus niet in om deze verklaringen verder te concretiseren.

Door louter erop te wijzen dat ze zich al twee jaar in België bevindt, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Ze komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Ze betoogt immers enkel dat ze goed geïntegreerd is, een andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, graag naar muziek luistert en school heeft gelopen in België. Dit zijn echter louter blote beweringen die door niets worden ondersteund in het administratief dossier. De verzoekende partij laat volledig na deze stellingen te onderbouwen en slaagt er aldus niet in om deze verklaringen verder te concretiseren.

Ze stelt in het verzoekschrift dat ze niet bekend is met de in Afghanistan geldende waarden en normen. In dit opzicht moet worden verwezen naar de motivering van de commissaris-generaal, en dit wordt door de Raad overgenomen omdat het pertinent en juist is, wanneer die stelt *“Er dient echter opgemerkt te worden door het CGVS dat je maar liefst veertien jaar in Afghanistan woonde en er deelnam aan het maatschappelijk leven. Zo deed je boodschappen voor jouw gezin, je hielp jouw vader op de velden en je ging zelfs als enige van jouw familie naar een huwelijksfeest (CGVS, p. 5, 6, 14). Daarnaast ging je ook al sinds jouw zeven jaar naar de madrassa in Afghanistan waardoor aangenomen kan worden dat je een voorbeeldig moslim bent (CGVS, p. 8). Dat je jou niet zal kunnen aanpassen aan de opgelegde regels van de taliban weet bijgevolg niet te overtuigen. Zo zijn de opgelegde regels voor Afghaanse mannen zeer beperkt en ook blijkt uit jouw verklaringen dat jouw dorp reeds onder controle van de taliban stond voor jouw vertrek (CGVS, p. 7, 16). Uit jouw verklaringen blijkt niet dat dit voordien problemen opleverde waardoor evenmin aangenomen kan worden dat dit op heden problemen zou veroorzaken.”* De duur van haar verblijf in België sinds 11 april 2021, *in casu* iets meer dan 2 jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat ze dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat ze geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat ze nog contact heeft met haar familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p.9). Met een verwijzing naar haar loutere verblijf in Europa, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze daadwerkelijk is verwesterd, noch dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann).

In zoverre ze zou betogen dat ze zich door haar verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de Westerse cultuur waardoor het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of ze niet ‘besmet’ is geraakt door haar verblijf in het Westen wordt door haar immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Haar betoog mist elke persoonlijke invulling.

De verzoekende partij voert tevens een uitgebreide kritiek op de gehanteerde landeninformatie die zij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. De Raad herhaalt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen. Haar betoog kan dan ook niet anders doen besluiten.

In dit opzicht dient te worden verwezen naar de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt hier: *"In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke."* De commissaris-generaal had de verzoekende partij in de bestreden beslissing dus reeds gewezen om haar nood aan internationale bescherming omwille van een (gepercipieerde) verwestering *in concreto* aannemelijk te maken. Dit houdt in dat ze eenduidige en waarachtige verklaringen dient af te leggen, eventueel ondersteund door de nodige documenten, die een (toegeschreven) verwestering in haar hoofde concreet aantonen. De verzoekende partij blijft in dit opzicht in gebreke en beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en blote beweringen die op geen enkel moment door haar worden ondersteund door enig document. Op deze wijze kan een (toegeschreven) verwestering in hoofde van de verzoekende partij op geen enkel moment worden vastgesteld.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in haar verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat de verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat ze zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat ze deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat ze zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat ze in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat ze Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat ze bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat ze dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Inzake de verwijzingen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat ze als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep,

godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

7.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; ze toont niet aan dat ze bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij ze niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in haar verzoekschrift louter te benadrukken dat zij afkomstig is uit ruraal, plattelandsgebied, gelegen in de provincie Nangarhar waar steeds veel gewelddadige conflicten hebben plaatsgevonden, onder andere met ISKP, en dat er rekening dient te worden gehouden met zijn profiel als jonge Afghaan naar Europa is gevlucht en met het risico dat zij loopt in geval van terugkeer op basis van een 'verwesterd' profiel, toont de verzoekende partij nog niet aan dat zij *"als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren"* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Bovendien herhaalt de Raad dat niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

De verzoekende partij kan voorts niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *"Sufi en Elmi"* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. Het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest *"Sufi en Elmi"*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *"Sufi en Elmi"* wel het geval was. Tevens wordt in het arrest *"Sufi en Elmi"* nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks haar beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *"Sufi en Elmi"* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift op wijst dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen

stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig is, met *de-facto*-ministers en *de-facto*-functionarissen (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de preciaire toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.5. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en *'unexploded ordnance'*, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer zij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Door louter aan te voeren dat ze een jongeman is die nu al geruime tijd in Europa verblijft en ze hierdoor het risico loopt om het slachtoffer te worden van ernstige schade, voldoet ze niet aan de hoge mate aan individuele elementen die vereist is om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Nangarhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare geactualiseerde landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. De kritiek die de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie volstaat niet. De Raad is er zich, zoals hierboven reeds gesteld, van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan herhaald worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet, zoals reeds hierboven werd aangehaald, echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus, zoals reeds gesteld, dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van de verzoekende partij doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Handvest moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

10. In zoverre de verzoekende partij met het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen het zorgvuldigheidsbeginsel bedoelt, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS